

S-a stins un prieten – Corneliu Ștefanache*

Liviu PAPUC

Un prieten al oamenilor. Un prieten al tinerilor, îndeosebi. Un om generos, căruia conștiința valorii proprii nu i-a voalat niciodată reacția umană, caldă, față de cei dimprejurul lui. Un om pe care l-am simțit întotdeauna ca fiindu-mi prieten, chiar dacă nu voi ști niciodată cum mă considera dânsul.

Am îndrăznit să mă apropiu de Dumnealui în tinerețea mea navetistă, când băntuiam crășmele și Biblioteca, atunci când una dintre soluțiile necufundării totale în mocirla vâscoasă a serilor lungi la țară, în gazdă, era înnegrirea paginilor albe cu diverse însăilări în proză. Fiind sub impresia proaspătă a excelentului roman *După echinoctiul de primăvară* (prea puțin băgat în seamă, din păcate, de critica noastră literară dirijată și cu *parti-pris*-uri de moment), mi-am învins reținerile și am bătut la ușa directorului adjunct de la BCU „Mihai Eminescu” (figură de stil – ușa sa era permanent deschisă). Nu mă așteptam la mare lucru, dată fiind poziția și preocupările sale. Care nu mi-a fost surpriza atunci când, peste vreo două săptămâni, l-am găsit cu „temele făcute”, scurtele mele pagini de proză purtând marca pixului său, dovadă a unei lecturi atente, aplicate. În loc de câteva fraze generale, de încurajare sau dimpotrivă, am avut parte de analize atente pe texte, cu sugestii, dezvoltări de idei, corecturi de ordin stilistic etc. Mă aflam, parcă, la un cenaclu în doi – Maestrul nefiind deloc persoana superioară care dă verdicte, ci omul apropiat de semenul său mai tânăr, tutorele care încearcă să împărtășească din propria-i experiență. Mai târziu, ajungând în apropierea sa, am constatat că acesta era un adevărat mod de viață, pus în practică fără efort, am aflat de la alții că întotdeauna a încurajat tinerii, i-a ajutat să-și deschidă aripile, să gândească liber, să îndrăznească și să-și ia zborul spre țăriile care-i îmbiau.

De pomină au rămas și întâlnirile de sfârșit de an din Bibliotecă. Bărbații acesteia, puțini la număr și preponderent din categoria serviciilor administrative, organizau un plugușor ad-hoc, continuat cu o „masă tovărășească”, la care fiecare aducea de acasă câte

---

* Text publicat și în *Convorbiri literare*, v. 142, nr. 1 din ian. 2009

ceva din produsele tradiționale. Directorul nu făcea excepție, contribuind și el cu băutură, mâncare și, evident, plata urătorilor. Iar colocvialitatea și antrenul care domneau acolo, poveștile și amintirile depănate sunt greu de prins în cuvinte.

Corneliu Ștefanache era apropiat de oameni și a încercat întotdeauna să-i ajute, pe cât îi stătea în putere. Și-a folosit la maximum prietenii, relațiile stabilite pe parcursul unei vieți pline, pentru a rezolva problemele personale ale celor care îi cereau ajutorul – chiar și la ore ciudate de noapte, la caz de nevoie – cât și nevoile Bibliotecii. Avea o viteză de reacție impresionantă, între expunerea problemei și punerea mâinii pe receptorul telefonului dispărând, parcă, timpul. Așa se face că a reușit să fie nu numai un Om, apropiat de oameni, ci și un adevărat Director, eficient și cu rezultate deosebite.

În *Biblioteca Centrală Universitară „Mihai Eminescu” – Iași. Monografie*, apărută în 1989 tot grație impulsivităților sale, scriam: „În scurta perioadă (1986-1989) de când conduce destinele Bibliotecii Centrale Universitare «Mihai Eminescu» din Iași, prozatorul Corneliu Ștefanache a reușit, ca urmare a unei abordări îndrăznețe și a unei viziuni de perspectivă, să realizeze deziderate fundamentale ale instituției, pentru care se făcuseră eforturi și anterior. S-a dus la bun sfârșit acțiunea de modernizare a clădirii centrale, s-a obținut un nou spațiu de depozitare și lectură, s-a introdus lucrul cu calculatorul, la Seminarul matematic «Al. Myller». Ca urmare a intensificării activității științifice, Biblioteca a intrat definitiv în circuitul de valori al Iașului și al țării” (p. 140). S-au adăugat, după aceea, alte realizări, informatizarea completă a Bibliotecii, începerea lucrărilor la refacerea *look*-ului inițial al clădirii Fundației, contacte intense cu biblioteci din străinătate, la care a delegat zeci de bibliotecari, pentru ca schimbul de experiență să aibă o plajă cât mai largă, implicarea în activitățile Asociației Bibliotecarilor din Învățământ din România, la întâlnirile căreia a știut să-i cucerească pe cei prezenți prin verva sa deosebită și, mai ales, prin abordarea de la suflet la suflet a problemelor ivite.

S-a stins un prieten al bibliotecarilor, un prieten al oamenilor. Se lăuda că nu are decât foarte puțini prieteni, dar aproape oricine intra în contact cu dânsul ajungea să îl considere prieten. Și fiecare se despărțea de dânsul îmbogățit sufletește. Acum s-a despărțit el de noi, dar ne rămân scumpe amintirile pe care ni le-a lăsat. Iar acestea sunt destule.

Să te odihnești în pace, Herr Direktor!